

9

USTAWA

z dnia 23 stycznia 1968 r.

o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym górników i ich rodzin.

Art. 1. W ustawie z dnia 28 maja 1957 r. o zaopatrzeniu emerytalnym górników i ich rodzin. (Dz. U. z 1958 r. Nr 23, poz. 99) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 1 otrzymuje brzmienie:

„Art. 1. 1. Na warunkach określonych w niniejszej ustawie przysługuje prawo do:

- 1) górniczej emerytury lub górniczej renty inwalidzkiej — pracownikom, którzy wykonywali pracę górniczą,
- 2) górniczej renty wdowiej — wdowom po pracownikach, o których mowa w pkt 1.

2. Innym poza wdową członkom rodziny pracowników określonych w ust. 1 pkt 1 oraz pracownikom, którzy wykonywali pracę gór-

niczą, lecz nie spełniają warunków do górniczej emerytury lub renty inwalidzkiej i członkom ich rodzin, przysługuje prawo do zaopatrzenia emerytalnego na zasadach przewidzianych w przepisach ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 3, poz. 6), zwanej dalej „ustawą o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym”;

2) w art. 2:

a) w ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) pod ziemią i przy głębieniu szybów w przedsiębiorstwach budowy kopalń określonych w pkt 1

- oraz zatrudnienie pod ziemią w przedsiębiorstwach wykonujących dla tych kopalń roboty górnicze lub przy budowie szybów",
- b) w ust. 1 pkt 6 wyraz „oraz” zastępuje się wyrazem „i” oraz dodaje się na końcu wyrazy „oraz w charakterze zawodowych ratowników w stacjach ratownictwa górniczego”,
- c) w ust. 1 pkt 7 wyrazy „zjazdowych i wydobywczych” zastępuje się wyrazami „zjazdowych lub wydobywczych”, a po wyrazach „na nadszybiach szybów” dodaje się wyrazy „zjazdowych lub”,
- d) w ust. 1 pkt 9 wyrazy „na stanowiskach instruktorów” zastępuje się wyrazami „w charakterze nauczycieli (instruktorów) zawodu”,
- e) w ust. 2 pkt 6 po wyrazach „nie uważa się” dodaje się wyrazy „przeniesienia dyscyplinarnego lub”;
- 3) w art. 3 pkt 2 wyrazy „art. 8 dekretu” zastępuje się wyrazami „art. 10 ustawy”;
- 4) art. 4 otrzymuje brzmienie:
 „Art. 4. 1. Robotnikom zatrudnionym pod ziemią oraz na odkrywce w kopalniach siarki zalicza się w wymiarze półtorakrotnym przypadające po Wyzwoleniu okresy:
 1) pracy w przodkach bezpośrednio przy urabianiu lub ładowaniu urobku albo przy głębieniu szybów,
 2) przynależności do drużyn ratowniczych,
 3) pracy w charakterze mechaników sprzętu ratowniczego drużyn, o których mowa w pkt 2.
 2. Okresy wymienione w ust. 1 pkt 2 i 3 zalicza się również w wymiarze półtorakrotnym innym pracownikom zatrudnionym pod ziemią lub na odkrywce w kopalniach siarki.
 3. Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac w porozumieniu z właściwymi ministrami określi szczegółowo w drodze rozporządzenia stanowiska pracy, na których zatrudnienie zalicza się w myśl ust. 1 pkt 1 w wymiarze półtorakrotnym.”;
- 5) po art. 4 dodaje się art. 4a w brzmieniu:
 „Art. 4a. Użyte w ustawie określenie:
 1) górnicza renta — oznacza górniczą rentę inwalidzką lub górniczą rentę wdowią,
 2) rencista — oznacza osobę mającą ustaloną prawo do górniczej emerytury lub renty.”;
- 6) w art. 5:
 a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:
 „1. Górnicza emerytura lub renta przysługuje, jeżeli pracownik pozostawał w zatrudnieniu określonym w art. 2 po dniu objęcia go przepisami o górniczych emeryturach i rentach (ust. 2) i po tym dniu spełnił warunki uprawniające do górniczej emerytury lub renty, z wyjątkiem przypadków określonych w art. 26—28.”,
 b) w ust. 2 wyrazy „rentach górniczych” zastępuje się wyrazami „górniczych emeryturach i rentach”,
 c) w ust. 3 wyrazy „rentach górniczych”, użyte trzykrotnie, zastępuje się wyrazami „górniczych emeryturach i rentach”;
- 7) art. 6 otrzymuje brzmienie:
 „Art. 6. 1. Podstawę wymiaru górniczej emerytury i renty stanowi przeciętny miesięczny zarobek z okresu:
 1) ostatnich 12 miesięcy zatrudnienia (art. 2) albo
 2) kolejnych 2 lat zatrudnienia (art. 2) dowolnie wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 12 lat zatrudnienia.
 2. Rencista może wystąpić w ciągu 3 lat od wydania decyzji przyznającej górniczą emeryturę lub rentę o zmianę okresu, z którego zarobki zostały przyjęte do obliczania podstawy wymiaru emerytury lub renty.”;
- 8) art. 7 otrzymuje brzmienie:
 Art. 7. 1. Za wypadki w zatrudnieniu uważa się wypadki, o których mowa w art. 14 ustawy o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym.
 2. Za choroby zawodowe uważa się choroby określone w art. 16 ustawy o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym, jeżeli powstały w czasie zatrudnienia określonego w art. 2 ust. 1 pkt 1—5.”;
- 9) po art. 7 dodaje się art. 7a i 7b w brzmieniu:
 „Art. 7a. Rada Ministrów może w drodze rozporządzenia podwyższać górnicze emerytury i renty oraz dodatki do tych emerytur i rent.
 Art. 7b. 1. Osobom pobierającym:
 1) górnicze emerytury,
 2) górnicze renty inwalidzkie z tytułu inwalidztwa powstałego wskutek innych przyczyn niż wypadek w zatrudnieniu lub choroba zawodowa,
 3) górnicze renty wdowie z tytułu śmierci żywiciela będącej następstwem przyczyn, o których mowa w pkt 2,
 zawiesza się prawo do świadczeń na czas osiągnięcia zarobku z tytułu zatrudnienia lub dochodu z innych źródeł na zasadach określonych w ustawie o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym; według tych zasad zawiesza się również prawo do górniczej inwalidzkiej renty wyrównawczej na czas osiągnięcia przez rencistę dochodu z innych źródeł.
 2. Prawo do górniczych rent inwalidzkich z tytułu inwalidztwa powstałego wskutek wypadku w zatrudnieniu lub choroby zawodowej ulega również zawieszeniu na czas wykonywania przez rencistę prac określonych w art. 2 ust. 1 i 2. W tym okresie przysługuje renciście prawo do renty inwalidzkiej na warunkach i w wysokości określonych w ustawie o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym.
 3. Rada Ministrów może określić w drodze rozporządzenia przypadki, w których w czasie wykonywania zatrudnienia określonego w art. 2 ust. 1 następuje zawieszenie tylko części górniczej emerytury.”;
- 10) tytuł rozdziału II otrzymuje brzmienie:
 „Górnicza emerytura.”;
- 11) w art. 8:
 a) w ust. 1 wyrazy „renta starcza” zastępuje się wyrazem „emerytura”, a wyrazy „o rentach górniczych” zastępuje się wyrazami „o górniczych emeryturach i rentach”,
 b) w ust. 2 wyrazy „renty starczej” zastępuje się wyrazem „emerytury”,
 c) dodaje się ust. 3 w brzmieniu:
 „3. Warunek przewidziany w ust. 1 pkt 2 nie jest wymagany od pracownika, który ma 35 lat pracy górniczej, równorzędnej i okresów zaliczalnych do pracy górniczej (art. 2—4).”;

12) art. 9 otrzymuje brzmienie:

„Art. 9. 1. Górnicza emerytura wynosi miesięcznie:

Procent podstawy, wymiaru		
do 1.500 zł	od nadwyżki ponad 1.500 zł do 2.000 zł	od nadwyżki ponad 2.000 zł
80	55	25

2. Górnicza emerytura wzrasta o 1% podstawy jej wymiaru za każdy pełny rok ponad 25 lat pracy górniczej, równorzędnej i okresów zaliczalnych do pracy górniczej (art. 2—4), nie dłużej jednak niż do osiągnięcia wieku 60 lat.
3. Zamiast wzrostu przewidzianego w ust. 2 przyznaje się, jeżeli jest to korzystniejsze dla pracownika, wzrost emerytury przewidziany w ustawie o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym na warunkach i w wysokości określonych w art. 22 ust. 2 tej ustawy.
4. Górnicza emerytura obliczona w myśl ust. 1—3 wzrasta o 15%.
5. Kwota górniczej emerytury wraz z dodatkami, z wyjątkiem dodatków rodzinnych oraz dodatku z tytułu zaliczenia do I grupy inwalidów, nie może przekraczać przeciętnego zarobku, przyjętego do podstawy jej wymiaru, po potrąceniu podatku od wynagrodzeń i składki na cele emerytalne. Nie dotyczy to kwot najniższych górniczych emerytur.
6. Wysokość górniczej emerytury może być na wniosek zainteresowanego ponownie ustalona w przypadku wykonywania przez pracownika pracy górniczej (art. 2 ust. 1) po ukończeniu 55 roku życia do ukończenia 60 roku życia. Ponownego ustalenia górniczej emerytury dokonuje się według zasad określonych w art. 6 ust. 1, po ostatecznym rozwiązaniu stosunku pracy.”;

13) w art. 10:

- a) w ust. 1 pkt 1 wyrazy „rentach górniczych” zastępuje się wyrazami „górniczych emeryturach i rentach”,
- b) w ust. 1 pkt 2 oznacza się jako pkt 3, a pkt 3 — jako pkt 2, w nowym pkt 3 przecinek na końcu tego punktu zastępuje się średnikiem i dodaje się wyrazy „do powyższego okresu dziesięcioletniego nie wlicza się okresu pobierania górniczej renty inwalidzkiej lub renty inwalidzkiej przysługującej na podstawie innych przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym.”,
- c) dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Górnicza renta inwalidzka przewidziana w niniejszej ustawie w razie inwalidztwa powstałego wskutek wypadku w zatrudnieniu lub choroby zawodowej przysługuje, jeżeli pracownik nie ma prawa do renty na podstawie ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o świadczeniach pieniężnych przysługujących w razie wypadków przy pracy (Dz. U. Nr 3, poz. 8).”;

14) art. 11 otrzymuje brzmienie:

„Art. 11. Zaliczanie do grup inwalidów następuje na zasadach określonych w przepisach ustawy o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym, z tym że dla pracowników, którzy ostatnio przed zgłoszeniem wniosku o górniczą rentę inwalidzką wykonywali:

- 1) prace górnicze (art. 2 ust. 1) — za dotychczasowe zatrudnienie przyjmuje się te prace,
- 2) prace równorzędne z pracą górniczą (art. 2 ust. 2) — za dotychczasowe zatrudnienie przyjmuje się prace górnicze wykonywane przed przejściem do prac równorzędnych.”;

15) art. 12 skreśla się;

16) art. 13—16 otrzymują brzmienie:

„Art. 13. 1. Górnicza renta inwalidzka wynosi miesięcznie:

Dla zaliczonych do grupy inwalidów	Procent podstawy wymiaru renty		
	do 1.500 zł	od nadwyżki ponad 1.500 zł do 2.000 zł	od nadwyżki ponad 2.000 zł
I i II	65	30	20
III	45	20	

2. Górnicza renta inwalidzka (ust. 1) wzrasta za każdy pełny rok ponad 5 lat okresów pracy górniczej, pracy równorzędnej i okresów zaliczalnych do pracy górniczej, nie więcej jednak niż za 20 lat — o 0,5% podstawy wymiaru renty dla zaliczonych do I lub II grupy inwalidów oraz o 0,4% — dla zaliczonych do III grupy inwalidów.
3. Górnicza renta inwalidzka obliczona w myśl ust. 1 i 2 wzrasta o 15%.
4. Rada Ministrów określi w drodze rozporządzenia przypadki, w których rencistom zaliczonym do III grupy inwalidów przysługują górnicze renty inwalidzkie w wysokości przewidzianej dla zaliczonych do II grupy inwalidów — w razie niemożności uzyskania przez nich pracy odpowiedniej do ich stanu zdrowia i kwalifikacji.

Art. 14. Górnicza renta inwalidzka obliczona w myśl art. 13 wzrasta o 10%, nie mniej jednak niż o 120 zł, dla pracowników, u których inwalidztwo powstało wskutek wypadku w zatrudnieniu lub choroby zawodowej, jeżeli nie osiągają zarobku z tytułu zatrudnienia lub dochodu z innych źródeł.

Art. 15. Do górniczej renty inwalidzkiej ma odpowiednie zastosowanie przepis art. 9 ust. 5.

Art. 16. 1. Osobie uprawnionej do górniczej renty inwalidzkiej z tytułu inwalidztwa powstałego z innych przyczyn niż wypadek w zatrudnieniu lub choroba zawodowa i zaliczonej do III lub do II grupy inwalidów, która wykonuje zatrudnienie, wymierza się górniczą inwalidzką rentę wyrównawczą, jeżeli:

- 1) wykonuje zatrudnienie z przeciętnym miesięcznym zarobkiem niższym niż 75% podstawy wymiaru renty inwalidzkiej oraz
- 2) nie przekroczyła wieku: mężczyzna 65 lat, kobieta 60 lat.

2. Wysokość górniczej inwalidzkiej renty wyrównawczej stanowi różnicę pomiędzy podstawą wymiaru górniczej renty inwalidzkiej a przeciętnym miesięcznym zarobkiem, z tym że inwalidzka renta wyrównawcza nie może przekraczać 50% renty łącznie z kwo-

tami wzrostu i dodatkami, z wyjątkiem dodatków rodzinnych.

3. Rada Ministrów określa w drodze rozporządzenia szczegółowe zasady obliczania i wypłacania górniczej inwalidzkiej renty wyrównawczej. W rozporządzeniu tym Rada Ministrów może w uzasadnionych przypadkach ustalić inną niż określona w ust. 2 granicę wysokości renty wyrównawczej.”;

7) w art. 17:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Górnicza renta wdowia przysługuje wdowie po pracowniku, który w chwili śmierci:

- 1) spełniał warunki wymagane do uzyskania górniczej emerytury lub renty inwalidzkiej albo
- 2) miał ustalone prawo do jednego z tych świadczeń.

W razie śmierci pracownika (rencisty) wskutek wypadku w zatrudnieniu lub choroby zawodowej, górnicza renta wdowia przewidziana w niniejszej ustawie przysługuje, jeżeli wdowa nie ma prawa do renty rodzinnej na podstawie ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o świadczeniach pieniężnych przysługujących w razie wypadków przy pracy (Dz. U. Nr 3, poz. 8).”;

b) w ust. 2 wyrazy „w art. 45 dekretu” zastępuje się wyrazami „w art. 33 ust. 1 ustawy”

c) ust. 3 i 4 skreśla się,

d) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Wdowa, która zawarła związek małżeński z rencistą, ma prawo do górniczej renty wdowiej, jeżeli:

- 1) małżeństwo trwało co najmniej 3 lata lub
- 2) śmierć rencisty nastąpiła wskutek wypadku albo
- 3) z małżeństwa tego lub ze związku istniejącego przed zawarciem małżeństwa zrodziło się dziecko.”;

h) art. 18 otrzymuje brzmienie:

„Art. 18. 1. Górnicza renta wdowia wynosi miesięcznie:

Procent podstawy wymiaru		
do 1.500 zł	od nadwyżki ponad 1.500 zł do 2.000 zł	od nadwyżki ponad 2.000 zł
45	30	20

2. Górnicza renta wdowia obliczona według przepisu ust. 1 wzrasta o 0,4% podstawy jej wymiaru za każdy pełny rok ponad 5 lat okresów pracy górniczej, pracy równorzędnej i okresów zaliczalnych do pracy górniczej zmarłego pracownika, nie więcej jednak niż za 20 lat.

3. Górnicza renta wdowia wzrasta o 10% kwoty obliczonej w myśl ust. 1 i 2, jeżeli żywiciel zmarł wskutek wypadku w zatrudnieniu lub choroby zawodowej.

4. Górnicza renta wdowia wzrasta o 15% kwoty obliczonej w myśl ust. 1—3, jeżeli wdowa:

- 1) ukończyła 50 lat lub
- 2) jest inwalidą albo
- 3) wychowuje dzieci lub rodzeństwo pracownika uprawnione do renty rodzinnej w wieku do lat 16.

5. Wdowie po pracowniku zmarłym wskutek wypadku w zatrudnieniu lub choroby zawodowej, osiągającej zarobek z tytułu zatrudnienia lub dochód z innych źródeł, przysługuje górnicza renta wdowia bez wzrostów określonych w ust. 3 i 4;

19) w art. 19:

a) w ust. 1 wyrazy „w dekreście” zastępuje się wyrazami „w ustawie”;

b) w ust. 2 wyrazy „w dekreście”, „dekretu” i „tego dekretu” zastępuje się odpowiednio wyrazami „w ustawie”, „ustawy” i „tej ustawy”;

c) ust. 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„3. Jeżeli prawo do górniczej renty wdowiej uległo zawieszeniu, renta rodzinna dla pozostałych członków rodziny:

- 1) przysługuje w wysokości odpowiadającej ich liczbie bez stosowania przepisu ust. 2,
- 2) wzrasta o 15% kwoty obliczonej w myśl art. 38 ust. 1—3 ustawy o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym.

4. Do łącznej kwoty górniczej renty wdowiej i renty rodzinnej dla pozostałych członków rodziny ma odpowiednie zastosowanie przepis art. 9 ust. 5.”;

20) tytuł rozdziału V otrzymuje brzmienie:

„Dodatki do górniczych emerytur i rent.”;

w art. 20 wyrazy „rentę starczą lub” zastępuje się wyrazami „emeryturę lub rentę”, wyrazy „dodatków do renty” zastępuje się wyrazami „dodatków do górniczej emerytury lub renty”, a wyrazy „w dekreście” zastępuje się wyrazami „w ustawie”;

21) art. 21 skreśla się;

22) w art. 22 wyrazy „rentę górniczą” zastępuje się wyrazami „górniczą emeryturę lub rentę”, a wyrazy „dodatek do renty w wysokości 25% renty” zastępuje się wyrazami „dodatek do górniczej emerytury lub renty w wysokości 25% emerytury lub renty”;

23) w art. 23 wyrazy „rentę starczą, inwalidzką” zastępuje się wyrazami „emeryturę, rentę inwalidzką” oraz skreśla się wyrazy „do renty”;

24) w art. 24 wyrazy „rentę górniczą lub” zastępuje się wrazami „górniczą emeryturę lub rentę albo”, a wyraz „w dekreście” — zastępuje się wyrazami „w ustawie”;

25) w art. 25 wyrazy „Rencistom pobierającym rentę górniczą” zastępuje się wyrazami „Osobom pobierającym górnicze emerytury lub renty”, a wyrazy „w dekreście” zastępuje się wyrazami „w ustawie”;

26) tytuł rozdziału VIII otrzymuje brzmienie:

„Górnicze emerytury lub renty w szczególnych przypadkach.”;

27) w art. 28:

a) w ust. 1 i 3 wyrazy „prawo do górniczej renty starczej lub inwalidzkiej” zastępuje się wyrazami „prawo do górniczej emerytury lub renty inwalidzkiej”;

b) w ust. 1 dwukrotnie użyte wyrazy „przepisami o rentach górniczych” zastępuje się wyrazami „przepisami o górniczych emeryturach i rentach”;

c) w ust. 1—3 wyrazy „górniczej renty starczej”, zastępuje się wyrazami „górniczej emerytury”;

28) w art. 29 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Przepis ust. 1 stosuje się, jeżeli pracownik powrócił do pracy w kopalni węgla kamiennego najpóźniej do dnia 31 grudnia 1968 r.”;

29) w art. 30 wyrazy „rentę górniczą inwalidom lub starcom, którzy nie odpowiadają niektórym warunkom wymagany do uzyskania renty górniczej”, zastępuje się wyrazami „górniczą emeryturę lub rentę inwalidzką oso-

bom, które nie odpowiadają niektórym warunkom wymaganym dla uzyskania górniczej emerytury lub renty”;

30) w art. 31:

a) w ust. 1 wyrazy „renty górniczej” zastępuje się wyrazami „górniczej emerytury lub renty” oraz przed wyrazem „rencistach” dodaje się wyrazy „emerytach lub”;

b) w ust. 2 wyrazy „renty górniczych” zastępuje się wyrazami „górniczych emerytur lub rent” oraz po wyrazach „prawa do tych” dodaje się wyrazy „emerytur lub”;

31) art. 32 skreśla się;

32) art. 35 umieszcza się w rozdziale XI i równocześnie nadaje mu się brzmienie:

„Art. 35. 1. W sprawach nie unormowanych niniejszą ustawą stosuje się odpowiednio przepisy art. 5, 7, 8, 12, 13, 15, 17, 18, 29, 36, 41—44, 46, 48, 49—52, 60—64, 66—92, 114 i 117—124 ustawy o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym.

2. Przy stosowaniu w zakresie zamiany górniczej renty inwalidzkiej na górniczą emeryturę art. 29 ustawy o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym za zatrudnienie uważa się pracę górniczą lub równorzędną wraz z okresami zaliczalnymi (art. 2—4).

3. Przy stosowaniu do górniczych emerytur lub rent art. 70, 71 i 73 ustawy o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym za zatrudnienie uważa się pracę górniczą lub równorzędną (art. 2 ust. 1 i 2), wykonywane po dniu 1 lipca 1954 r., a za wypadek w zatrudnieniu lub chorobę zawodową — wypadek w zatrudnieniu lub chorobę zawodową, określone w art. 7.

4. W razie śmierci pracownika, który zgłosił wniosek o górniczą emeryturę lub rentę inwalidzką, uprawnień wynikające ze zgłoszonego wniosku przechodzą na wdowę, niezależnie od spełnienia warunków pozostawania na utrzymaniu określonego w art. 79 ustawy o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym.”.

Art. 2. 1. Przepisy ustawy z dnia 28 maja 1957 r. o zaopatrzeniu emerytalnym górników i ich rodzin (Dz. U. z 1958 r. Nr 23, poz. 99) w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, zwaną dalej „przepisami o górniczych emeryturach i rentach”, stosuje się do spraw o świadczenia wszczętych na skutek wniosków zgłoszonych po wejściu w życie ustawy, z tym że przy ocenie prawa do świadczeń za okres przed dniem 1 stycznia 1968 r. oraz ustalaniu wysokości świadczeń za ten okres stosuje się przepisy dotychczasowe.

2. Do spraw o świadczenia wszczętych na skutek wniosków zgłoszonych przed wejściem w życie ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

3. Wnioski o rozpatrzenie spraw załatwionych odmownie prawomocnymi decyzjami na podstawie przepisów dotychczasowych, zgłoszone po wejściu w życie ustawy, nie podlegają rozpatrzeniu, z wyjątkiem przypadków określonych w ust. 4 i 5.

4. Rozpatrzeniu na podstawie przepisów o górniczych emeryturach i rentach podlegają wnioski:

1) osób, które nie odpowiadały warunkom wymaganym do uzyskania świadczeń na podstawie przepisów dotychczasowych, jeżeli osoby te odpowiadają warunkom do uzyskania świadczeń na podstawie przepisów o górniczych emeryturach i rentach,

2) osób, które przedłożyły nowe dowody mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość, uzasadniające

ponowne ustalenie prawa do świadczeń lub ich wysokości w myśl art. 68 ustawy o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym.

5. Rozpatrzeniu na podstawie przepisów o górniczych emeryturach i rentach podlegają również wnioski osób, którym zgodnie z przepisami dotychczasowymi odmówiono:

1) górniczej renty starczej — jeżeli osoby te osiągnęły wymagany do uzyskania górniczej emerytury:

a) okres zatrudnienia, gdy renty tej odmówiono z braku tego okresu,

b) wiek emerytalny, gdy renty tej odmówiono z powodu nieosiągnięcia tego wieku;

2) górniczej renty inwalidzkiej — jeżeli osoby te:

a) osiągnęły wymagany do uzyskania tej renty okres zatrudnienia, gdy renty odmówiono z braku tego okresu,

b) przedłożą zaświadczenie zakładu społecznego służby zdrowia, stwierdzające istotne pogorszenie stanu ich zdrowia w ciągu 2 lat od ustania zatrudnienia lub od ustania prawa do górniczej renty inwalidzkiej, gdy renty tej odmówiono z braku inwalidztwa.

Art. 3. 1. Osobom pobierającym górnicze renty na podstawie dotychczasowych przepisów przyznaje się z urzędu — zamiast tych rent — górnicze emerytury lub odpowiednie górnicze renty, określone w przepisach o górniczych emeryturach i rentach, przy zastosowaniu następujących zasad:

1) zamiast górniczych rent starczych przyznaje się górnicze emerytury, z tym że wzrost przewidziany:

a) w art. 9 ust. 2 przepisów o górniczych emeryturach i rentach — przyznaje się w wysokości odpowiadającej liczbie lat, za które był wypłacany dodatek za ponad 25 lat pracy górniczej, równorzędnej i okresów zaliczalnych do pracy górniczej,

b) w art. 9 ust. 3 powyższych przepisów — przyznaje się na wniosek zainteresowanego;

2) przyjmuje się, że okres pracy górniczej rencistów, którym przyznano górnicze renty inwalidzkie, wynosi:

a) 25 lat — jeżeli inwalidztwo powstało wskutek wypadku w zatrudnieniu lub choroby zawodowej, określonych w art. 7 powyższych przepisów,

b) 15 lat — w przypadkach nie wymienionych pod lit. a), jeżeli przy ustalaniu wysokości górniczej renty inwalidzkiej na podstawie dotychczasowych przepisów przyjęto krótszy okres pracy górniczej, równorzędnej wraz z okresami zaliczalnymi do pracy górniczej;

3) zasady określone w pkt 2 stosuje się odpowiednio przy ustalaniu wysokości górniczych rent wdowich;

4) przepisów art. 9 ust. 5, art. 15 i art. 19 ust. 4 przepisów o górniczych emeryturach i rentach nie stosuje się do górniczych rent przyznanych:

a) przed dniem 1 stycznia 1962 r.;

b) w okresie od dnia 1 stycznia 1962 r. do dnia 31 grudnia 1967 r., jeżeli podwyższenie górniczej emerytury lub renty nie przekracza kwot wynikających z art. 97 ust. 3 ustawy o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym.

2. Przy przyznawaniu górniczych emerytur lub rent w myśl ust. 1 stosuje się przepisy art. 97 ust. 2—4, art. 99 ust. 1, art. 100—107, 110 i 116 ustawy o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym.

3. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się również do spraw o świadczenia wszczętych na podstawie wniosków zgłoszonych przed wejściem w życie ustawy, które załatwione zostały po tej dacie.

4. Przy stosowaniu przepisów, o których mowa w ust. 2, uważa się odpowiednio:

- 1) za rentę starczą — górniczą rentę starczą,
- 2) za emeryturę — górniczą emeryturę,
- 3) za rentę inwalidzką — górniczą rentę inwalidzką,
- 4) za rentę rodzinną — górniczą rentę wdowią.

Art. 4. 1. W okresie od dnia 1 stycznia 1968 r. do dnia 31 grudnia 1969 r. górnicza emerytura lub renta przyznana na podstawie wniosku zgłoszonego po wejściu w życie ustawy przysługuje — przez pierwsze 12 miesięcy, licząc od daty, od której ją przyznano — w wysokości odpowiedniej renty, która przysługiwałaby na podstawie przepisów dotychczasowych, powiększonej o 60% różnicy pomiędzy tą rentą a emeryturą lub rentą obliczoną w myśl przepisów o górniczych emeryturach i rentach.

2. Przepis ust. 1 stosuje się również do górniczych emerytur i rent przyznanych zamiast górniczych rent przysługujących na podstawie przepisów dotychczasowych, w przypadkach gdy wniosek o rentę zgłoszono po dniu 30 czerwca 1967 r., z tym że okres 12 miesięcy, o którym mowa w tym ustępie, liczy się od dnia 1 stycznia 1968 r.

3. Przy ustalaniu wysokości górniczych emerytur i rent, o których mowa w ust. 1 i 2, stosuje się przepisy art. 98, 99

ust. 1, art. 100—106, 108 ust. 2—5, art. 110 i 116 ustawy o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym, a w stosunku do górniczych emerytur i rent, o których mowa w ust. 2 — ponadto art. 97 ust. 2—4 tej ustawy.

Art. 5. Do czasu wydania przepisów wykonawczych przewidzianych w niniejszej ustawie obowiązują przepisy wykonawcze wydane na podstawie ustawy z dnia 28 maja 1957 r. o zaopatrzeniu emerytalnym górników i ich rodzin (Dz. U. z 1958 r. Nr 23, poz. 99) ze zmianami wynikającymi z niniejszej ustawy.

Art. 6. Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac ogłosi w Dzienniku Ustaw jednolity tekst ustawy z dnia 28 maja 1957 r. o zaopatrzeniu emerytalnym górników i ich rodzin (Dz. U. z 1958 r. Nr 23, poz. 99) z uwzględnieniem zmian wynikających z przepisów ogłoszonych przed dniem wydania jednolitego tekstu i z zastosowaniem ciągłej numeracji artykułów, ustępów i punktów.

Art. 7. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1968 r.

Przewodniczący Rady Państwa: *E. Ochab*
Sekretarz Rady Państwa: *J. Horodecki*